

NOVÝ ŽIVOT

MĚSÍČNÍK CYRILOMETODĚJSKÉ LIGY

Roč. IV. (II.)

ŘÍJEN — PROSINEC 1952.

Číslo 10-12.

KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ A KRÁLOVSTVÍ POZEMSKÉ

Kristus Pán přišel na svět, aby hlásal království Boží. To bylo ústřední myšlenkou učení i života Spasitelova. V modlitbě, již Pán naučil všechny své učedníky, mají tito prosit o jeho příchod: „Přijď k nám království tvé!“ Židé očekávali království v čase, Mesiáše pozemského. Království, které Kristus hlásal, je mimo čas, je věčné.

Je tedy rozdíl mezi obcí pozemskou a královstvím Božím, jakýsi protiklad. Objasníme si jich vzájemný poměr či spíše poměr věrných Kristových k světu. Především odmítneme bludy v této věci a bylo jich mnoho v historii. Už v době prvokřesťanské vlivem pronásledování vyskytlo se mínění, odsuzující svět, neb vede k zavržení a satan v něm vládne. Zvláště za doby protikatolické reformace odmítání světa bylo východiskem nového učení. Svět je zlý, nebude spasen, tak hlásali. Přirozenost lidská je úplně zkažená, od Boha opuštěna a ponechána zloduchu. Vykoupení se prý omezuje jen na svět neviditelný, v duších, v světě morálním. Naproti tomu však obecně přijatá formule víry mluví o Kristu jako Spasiteli světa. — Christus Salvator mundi.

Vskutku i svět je vykoupen, ovšem jen jakoby v naději. Království Boží je zaštípeno v tomto časném světě. Neřeba nad ním zoufat. Je pravda, že je ve zlém postaven, nemůže uskutečnit křesťanského řádu, ale je s to přijmouti rosu vykoupení a milosti. Je jisto, že pozemská obec nemůže žádnými prostředky politickými přivést lid k úplnému štěstí. Ani ideál středověké svaté říše se neztotožňoval z tímto názorem. Vždy byl činěn rozdíl mezi mocí duchovní a světskou, papežové nikdy neplatňovali přímé moci in temporalibus — v časných věcech, třebaž to hlásali jednotliví theologové. Idea theokracie — svatovlády na světě je opuštěna. Proto i dnes marxistický mesianismus, jenž slibuje nastolení ideálního řádu a ráj na světě skrze proletariát, je omyl, ba strašný blud atheistické theokracie.

Do jiného bludu upadl moderní věk, jenž viděl v světě pouze doménu člověka přirozeného bez vyššího určení, bez Boha i zla. Idea humanismu, jež pokládala svět za pouhé království člověka, je odsouzena zásadní větou, již Kristus Pán pronesl na poušti, když zlačněl: „Ne pouhým chlebem živ je člověk, ale každým slovem, jež vychází z úst Božích.“ Historie humanismu jako Spasitele světa, je ostatně demaskována už tím, co zplodila.

Správný názor křesťana-katolíka na svět je tento: Pozemská obec je království člověka i Boha a rovněž i zla. Jedině tento zásadní dualismus vysvětluje historii světa. Je společnou půdou všech těchto tří pánů. Bohu svět náleží právem stvoření, zlo v něm nabývá moci hříchem, Kristu pak patří právem výkupného utrpení. Úkolem učedníků má v tomto světě je stále bojovat proti zlu, vyrvat mu jeho moc. Křesťan má stále usilovat o uplatnění zásad evangelia v tomto světě, musí bojovat až do konce, neb nikdy se zcela nepodaří zlo ze světa vyplnit; vždy zůstane zde koukol mezi pšenící. Svět jest jen na cestě ke království Božímu. Není svatý; pouze Církev je svatá, Církev bojující, krvácející, usilující o zaštípení království Kristova v tomto světě. Tato dvojí cena světa je naznačena i postojem samého Krista, jenž jednou rukou světu žehná, zaň se modlí, a druhou jej odmítá, neb nemůže přijmout ducha pravdy. Tak se nám svět představuje jako jedno velké bojiště. Někdy je ovládán zlem, lid Boží je utiskován. Ale i tehdy se Kristus k němu blíží, ba právě tehdy působí v duších svých věrných a blahoslaví ty, kteří pronásledování trpí pro spravedlnost. Podstatnou známkou časnosti je toto napětí, boj o moc dobra a zla nad světem. Poněvadž nejmocnější zbraní v tomto boji je svatost a dokonalost, proto světci jsou nejlepšími bojovníky za lepší svět. Čeho dnešní svět zvláště potřebuje, je hrdinská svatost.

Je povinností všech dobrých, věrných Kristových donutit historii, aby povstala a připravila se pro budoucí království Boží, jehož idea je eschatologická t.j. jeho úplná vláda nastane, jeho sláva se zjeví až za tímto pozemským časem. Jedno je jisté: Čím mocněji nadpřirozeno vzkličí v duších, tím spíš v dnešní éře nastane vláda dobra, tím spíš bude možno hlásati ono radostné: Přiblížilo se k vám království Boží. Ap.